

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

30. ČERVNA 2024

číslo 2

JSEM STRAŠNĚ RÁD, ŽE MŮŽU BÝT U TOHO

rozhovor s režisérem Jiřím Ondrou, novým porotcem letošní přehlídky

Jak ses dostal k letošnímu lektorování na Volyni?

Nevím, kdo mě nominoval. Myslím, že to byla Kateřina Baranowská, se kterou se známe z divadelního prostředí. Asi někdo vypadl a já jsem náhradník. Ale jsem moc rád, že jsem tady.

Takže porotuješ poprvé?

Ano.

Jak moc sleduješ amatérskou scénu?

Amatérské divadlo sleduji cíleně. Posledních pár let se mu nevěnuji moc, ale vždycky mě bavilo. Dost lidí z profesionálního divadla začínalo na amatérské úrovni a má k tomu blízko. Vím o lidech, kteří porotují a kteří se amatérskému divadlu věnují. Hodně lidí, co začínali v Divadle RADAR nebo v Jeslíčkách v Hradci Králové, se dnes pohybuje v profesionálním divadle. To jsou soubory, ze kterých se často rekrutují lidi, kteří se pak začnou pohybovat v profesionálním prostředí. Spíš bych řekl, že vznikají takové propojovávky mezi amatéry a profesionály, co se kolem divadla pohybují, než že bych sledoval všechny soubory.

Líbí se mi podstata toho slova – ochotnické divadlo – z té ochoty. Můj sen je dělat amatérské divadlo. Chtěl bych mít hodně peněz a dotovat lidi, kteří nemůžou hrát profesionálně. Jako třeba to, co teď dělá v Olomouci Miroslav Krobot. Má svůj soubor amatérských herců, na který dělal konkurz, byl to jeho sen. To se mi strašně líbí.

Režíroval jsi někdy amatérský soubor?

Pohybují se kolem amatérů-teenagerů. S kamarádkou máme v Praze dlouhodobý projekt při Vzletu, což je kulturní křižovatka ve Vršovicích. Máme tam studio – tři skupiny teenagerů, kteří dělají své autorské věci. Je to docela specifické – sami si ty věci píšou, sami se podílejí na vzniku. Ani bych neřekl, že to režíruju, spíš jim pomáhám dávat to dohromady. Je skvělé, když to někoho zajímá v tomhle věku. To je amatérské divadlo s přidanou hodnotou. Jsou to lidi, kterým je patnáct až osmnáct, což je věk, kdy se formuje divadelní myšlení. Jsem rád, že můžu být

u toho, a zároveň jsou to pro mě rovnocenní partneři.

Pracoval jsi s dětmi s výchovnými problémy. Věnuješ se ale i dramaterapii a teatroterapii. Jaký je mezi tím rozdíl?

Jemné terminologické odstíny tam jsou. Dramaterapie spočívá v tom, že se dramatickými postupy, cvičeními, improvizacemi a předváděním paradivadelních tvarů zpracovávají různá témata. Není tam ambice vytvářet výsledek. Teatroterapie se zase blíží k tomu, že se tvoří nějaký tvar. A pak je takzvané psychodrama, kdy se cíleně pracuje s psychickými problémy a z nich se tvoří inscenace.

Měl jsem dvě fáze. Jednu dobu, kdy mě moc nebavilo dělat divadlo, jsem se čistou náhodou ocitl v prostředí diagnostického ústavu v Dobřichovicích. Objevil jsem v sobě schopnost se přiblížit lidem, pubertákům, kteří navíc mají za sebou příšerný život. Působil jsem tam asi šest nebo sedm let, a potom ještě v jiných dětských domovech.

Druhé období, kdy jsem se věnoval dramaterapii, bylo paradoxně za covidu, kdy se žádné divadlo nedělo. V období největší covidové vlny, kdy bylo nevímkolik tisíc nakažených denně, jsem jezdil do diagnostáku a dělali jsme tam divadelní experimenty. To bylo docela fajn.

pokračování na straně 12...

JE DOBRÉ SI TYTO PŘÍBĚHY PŘIPOMÍNAT

Rozhovor s hercem Janem Jakubem Šenkeříkem

Představte nám Herecké studio Švandova divadla. Jak jste se vlastně dali dohromady?

Jsme amatérským souborem s tím, že naši vedoucí jsou profesionálové v oboru, ale my jako soubor jsme byli vybírání z amatérů, kteří se tomu nevěnují profesionálně. Prošli jsme konkurzem, kde si nás vybrali profesionálové ze Švandova divadla.

Takže pracujete s podporou, ať už personální či materiální, Švandova divadla?

Ano, přesně tak.

A v současném složení pracujete jak dlouho?

Herecké studio funguje ve Švandově divadle už dlouhé roky a samozřejmě se lidé v průběhu mění. Takhle fungujeme asi rok a půl od doby, kdy soubor vede Josef Kačmarčík.

Jak jste přišli na Honzlovou?

Josef s tím textem přišel, protože ho považoval za úžasný. Spousta z nás knihu znala a všichni jsme se nadchli. Povíдали si o něm a Josef

pak knihu zdramatizoval. Honzlová je skvělá i kvůli dnešní době, kdy to občas skřípe a ve společnosti rezonují různá politická témata a nálady. Tak je asi dobré si připomínat tyto příběhy. Obzvláště kvůli tomu, že hrdinka Jana je mnohdy drzá a bezstarostná a vlastně si nedává pozor, jak by měla. A tím si vlastně způsobí víc problémů, než by měla, což je podle mě pro dnešek docela dobré téma.

Máte na repertoáru i jiné inscenace, nebo je Honzlová vaše jediná?

Momentálně je jenom jedna, v této sestavě fungujeme od loňska a nejdříve jsme hodně času investovali do toho, abychom se sešli, vytvořili kolektiv a pak jsme teprve začali dělat inscenaci. Ale další máme v plánu.

A už můžete prozradit, do čeho se chcete pustit?

Myslím si, že na to je ještě brzo a byla by to spíš otázka na Pepu Kačmarčíka. Ale máme teď v plánu za další rok vytvořit snad dvě nové inscenace.

Jelikož je to v této sestavě vaše první inscenace, tak je to asi i vaše první setkání s tímto systémem postupových přehlídek. Tak jaký z toho zatím máte pocit?

Je to skvělé. Já ty přehlídky znám, ale nikdy jsem nebyl v souboru, který by postoupil, a ten zážitek je nádherný. Naši inscenaci jsme nějakým způsobem ve vlastní bublině udělali v Praze v malém prostoru, kde ji hrajeme maximálně pro čtyřicet lidí. A je úplně skvělý zážitek muset ji vytáhnout z toho specifického prostoru, ve kterém ji nějakým způsobem hrajeme, a ještě najít řešení, jak ji přenést do jiného prostoru a nabídnout ji k reflexi ostatním.

Říkal jste, že hrajete v nějakém malém prostoru. Kde vás můžeme vidět?

V Tvůrčím domě Elišky Peškové, dvě minuty pěšky od Švandova divadla. Je to tvůrčí dům, který byl založen s cílem dělat amatérské divadlo nebo workshopy, ale i práci s dětmi.

Martin Rumler

PŘED PÁSKOU... ZA PÁSKOU... O SVŮJ ŽIVOT HRÁT!

Prvním představením druhého dne letošního Divadelního pikniku byla inscenace Honzlová Hereckého studia Švandova divadla z Prahy, jejímž základem byla dramatisace vynikajícího románu Zdeny Salivarové. Příběhu Jany Honzlové, neprokádrované členky souboru písní a tanců Sedmikrása, kdy tehdy ještě jako začínající autorka věrně zachytila a spoutala do živého tvaru tzv. "budování socialismu". Román s výrazně autobiografickými prvky začala psát Zdena Salivarová ještě v Praze, dokončila jej až v Torontu, kam se po roce 1968 přestěhovala se svým manželem J. Škvoreckým. První vydání bylo na světě v roce 1972. Dramatisace předlohy se zhostil režisér inscenace Josef Kačmarčík.

Touha inscenátorů obsáhnout a zachytit co největší část románu naráží, především v první polovině inscenace, na značnou repetitivnost, zdvojení situací i projevů chování jednotlivých postav románu. Trpí tím jednak napětí, ale i temporytmus celé inscenace s převážně narativním přístupem k příběhu, který ještě dále znesnadňuje formální uchopení předlohy. Princip chóru, kdy z něj postupně vystupují jednotlivé dramatické postavy příběhu (Jana, Jarmila, Andula, Matka a další), je retardován jejich proměnami v konkrétních situacích. Scénografický systém „páskování“ funguje ve svém nastavení velmi dobře a stává se občas i obrazem. Páska jasně vytyčuje prostor a někdy je dokonce výrazem a metaforou pocitu stísněnosti hlavních postav.

Herecký soubor používající hojně princip dramatické výchovy... bojuje s principy činoherního divadla. Celá první polovina bojuje s příliš nejasnými vztahy. Jakoby se první část odehrávala za páskou a postupně se stávala rekonstrukcí zásadních situací, které posouvají děj a spoluvytváří téma románu. Vše působí značně odtaziť. Přitom vidíme technicky dobře vybavený herecký soubor s autentickým zápletem pro věc, který má touhu přenést téma na současného diváka. Absentují zde však základní dramatické situace. Naštěstí druhá polovina je mnohem barvitější a především díky dramatickým situacím s sebou přináší skutečně živé drama, které je již do značné míry oproštěno od nadsázky a drží se čistě jednoho žánru.

Jedním z dalších prostředků jsou sborově zpívané písně, které nejsou pouze atmosférotvorné, ale zároveň i významotvorné. A v provedení nadstandardně odzpívané. Samy o sobě se tyto písně často stávají nejniterněji vypovídajícím obrazem ze života Jany Honzlové a její rodiny.

Největším problémem tak zůstává disproporčnost v síle a autenticitě výpovědi mezi první a druhou polovinou příběhu. Ale i tak děkuji za představení!

ŠANCE inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 55%

Jaromír Hruška

Napadá mě Padesát odstínů šedi, protože ta šed', ve které oni byli oblečení vlastně vyzařovala ten dojem i režijně a herecky. Forma a délka byla prostě úmorná, protože když je něco dlouhé a není v tom děj, situace, tak je to dvakrát tak dlouhé.

Štěpán z České Lípy

Bohužel mě to nudilo, nebavilo, přitom Salivarové kniha je vlastně strhující. Velká škoda.

Martin z Prahy

Předloha byla dechberoucí, ale bohužel ten divadelní tvar, i když se všichni moc snažili, už takovou sílu neměl. Při dramatisaci a jevištní práci se jiskra a náboj někde ztratily. Ale i tak jsem rád, že jsem to viděl, tematicky je to pořád silné a svoboda, pravda jsou věci, o kterých je třeba hrát i v dnešní době.

Karel z Vršovic

FENOMÉN FAKE NEWS BYL NAŠÍ PRVNÍ MOTIVACÍ

Rozhovor s režisérem a spoluautorem dramaturgie Tomášem Dorazilem

Tato inscenace je druhým dílem vaší čapkovské tetralogie. Který byl první?

Krakatit. Opět tedy s pozměněným titulem jako Budeš dělat malé věci (Kratatit), podobně nyní je to Zařídil to Povondra (Válka s mloky).

A jaké budou ty další zamýšlené dva?
R.U.R. a Věc Makropulos.

Není to pro vás osobně první setkání s Karlem Čapkem. Krakatit jste dělal s jiným souborem, s Divadlem Haná jste dělal Ze života hmyzu. Čím vás Čapek fascinuje nebo přitahuje?

Je pro mě jedna z největších, ne-li vůbec největší, uměleckých osobností v historii Československa a České republiky. Přestože je oceňován dost, není podle mě stále ceněn dostatečně. Ta nadčasovost se ukazuje v dnešní době jako neuvěřitelná. Spíš mě až štví, jak je aktuální, protože člověk by tam rád hledal něco jiného a bohužel doba nás přesvědčuje, že ty první významy, o kterých on psal, se znovu vrací a opakují. Což je smutné, ale dokládá to jeho velikost. A fascinující je i jeho jazyk, zejména ten prozaický.

S kolegou Přemyslem Hniličkou jste se pustili do dramaturgie v podstatě ne zcela dramatického textu. Jak taková práce ve dvojici probíhá?

Rozdělovali jsme si úlohy. Přemek psal spíš ty novinářské výstupy. Moje parketa byly spíš hromadné scény, tam jsem se cítil silnější. A samozřejmě jsme si to dávali číst a škrtili a přidávali, než z románu vznikl divadelní tvar.

Jak byste představil Divadlo Haná, respektive Studio Divadla Haná?

Divadlo Haná je jedno z nejstarších divadel vůbec. Soubor Studio Divadla Haná pak vznikl až někdy roce 2016. Hráli jsme Kuřáčky a spasiťelky a teď se věnujeme Čapkovi. Je to specifická práce, protože Divadlo Haná hraje klasické činoherní i muzikálové divadlo, prostě mainstream. Studio je taková skupina, kterou bych nazval Prima Cool.

Už jste začali s R.U.R.?

Začali jsme, ale bude to těžké, protože to už je vlastně drama. A tam už se musí něco. Ale momentálně je to ve stádiu, kdy spíš přemýšlíme o

tom, jak to budeme dělat. Nebudeme nejspíš úplně respektovat předlohu a celé to trochu překopeme.

Bylo těžké přesvědčit soubor, že teď prostě budete dělat Čapka a na nic jiného nebudete mít čas a energii?

To ani těžké nebylo. Ti lidé jsou zkušení, inteligentní, znají mě dlouho. Dělal jsem už spoustu věcí, takže jsme se sice delší dobu neviděli a nestýkali, ale teď, když máme Čapka, jsme se vrátili a nebylo nijak těžké je přesvědčit.

Když jste se pustili do Války s mloky, mě jako novináře se dotýká motiv fake news a síly zpravodajských článků. Bylo tohle pro vás jedno z témat Války s mloky, téma jako fake news a jak vlastně můžou vymyšlené či zkrácené zprávy ublížit? Vytvořit legendu, fikci?

Byla to dokonce naše první motivace. Pracovali jsme chvíli s myšlenkou, že existence mloků je fake, ale to bychom šli moc proti Čapkovi. Ale s motivy smyšlených zpráv pracujeme.

Martin Rumler

MLOČÍ PODCAST

Druhým představením druhého dne letošního Divadelního pikniku byla inscenace Zařídil to Povondra (Válka s mloky) Studia divadla HANÁ z Vyškova, jejímž základem byla dramatizace experimentálního sci-fi románu Karla Čapka napsaného roku 1935, který poprvé vyšel v letech 1935–1936 na pokračování v Lidových novinách, první knižní vydání vyšlo v roce 1936. Karel Čapek se při přípravě tohoto díla pravděpodobně nechal inspirovat objevem třetihorního velemloka druhu Andrias Scheuchzeri.

Stručný děj originálu románu: Kapitán Van Toch objeví na ostrově Tana Masa v Tichém oceánu podivné, inteligentní, v moři žijící tvory, podobné mlokům. Zahájí s nimi výměnný obchod: kapitán dodá mlokům nože na obranu proti žralokům, kteří mločí populaci decimují, a mloci na oplátku nosí Van Tochovi perly. Kapitán seznámí s tímto projektem svého známého z dětství, továrníka G. H. Bondyho, který začne mlokům dodávat i jiné potřeby. Kapitán Van Toch mezitím vysazuje mloky i na jiných ostrovech Tichého oceánu. Po smrti kapitána Van Tocha se začne s mloky obchodovat jako s levnou pracovní silou, jsou také podrobeni vědeckému výzkumu, z něhož vyjde najevo, že se jedná o druh Andrias Scheuchzeri, miocenního mloka, u kterého se předpokládalo vyhynutí. Mloci se postupně vyvinou v tvory ještě inteligentnější. Jejich populace značně naroste, vzbouří se a začnou lidstvu vyhrožovat válkou, pokud jim nebude dovoleno rozbořit břehy pevnin a rozšířit tak svůj životní prostor – oblasti mělčin. Přestože od začátku příběhu je známo, že mloci nemohou žít ve sladké vodě, tak se v závěru románu se první mlok objeví i na Vltavě v Praze. Společně s ním vyplývá na hladinu také beznadějná situace lidského druhu.

Dramatizace Přemysla Hniličky a Tomáše Dorazila kráčí ve šlépějích románu s jistou pokorou, ale zároveň touží po vlastní originální interpretaci. V zásadě vystavuje příběh na panu Povondrovi, Bondyho vrátném, který vpustí van Tocha, což rozjede onu mašinerii událostí výše popsaných. Postavit interpretaci textu na premise z děje je naprosto legitimní.

Dokonce i výběr novinářské dvojice jako ústředních prostředníků a průvodců dějem by měl svou logiku, kdyby byl budován sofistikovaněji, průběžně a konkrétně. Mnoho slov se z jejich dialogu vytrácí. Přitom expoziční zasazení do jakéhosi „novinářského podcastu“, by mohlo být nosné, kdyby jejich postavy byly vedeny více dramaticky. Je to především otázka režie, kde cítím výrazný handicap. Pospojování všech motivů a motivických linií je u Karla Čapka vždy kardinální potřebou, která se však při jejím naplnění vždy bohatě vyplácí. Stejně tak, jako se vyplácí práce v samém závěru inscenace, kdy ona hrozba útoku mloků na naši společnost a zároveň téma pacifismu, velmi silně zarezonuje. Čapek vždy předkládá a poskytuje zajímavý, nadčasový a varovný materiál, jenž vyžaduje smysluplnou, přehlednou a chytrou koncepci, kterou pak už stačí pouze naplnit. A v tomto ohledu vidím ve Vyškovské inscenaci značné rezervy!!!

ŠANCE inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 45%

Jaromír Hruška

Myslím si, že bychom při interpretaci tohoto textu měli více konkretizovat a jít vlastně do současnosti. Myslím si, že jen obecné vyprávění textu je dnes málo, že by se to mělo více narazit na něco současného a pak by to fungovalo lépe.

Jakub z Nučic

Hrát v současné době tuto úžasnou nadčasovou věc obecně je docela trestuhodné, protože si myslím, že se to dá velmi dobře konkretizovat. Mrzí mě to, protože to odvyprávět jen tak obecně a ještě v tom tempu není úplně šťastné. Přestože jsou tam šikovní herci, dobré nápady a myslím si, že třeba představitel pana Povondry je úžasný herec.

Robert z Plzně

Já nevím, jestli to bylo tím horkem nebo tím, že nejsem na literárně laděná díla, ale nějak jsem se s tím nesžil. Ze začátku ano, ale tak po půl hodince jsem upadl a už mě to rušilo.

Lukáš z Prahy

CHTĚLI JSME POSTAVIT ŽÁNŘ NA HLAVU

Rozhovor s členy souboru Gen D

Jak dlouho jste Mafiano zkoušeli?

Jsme studenti, a ne všichni studují v Praze, takže je náročné se sejít. Reálně na tom pracujeme rok, ale intenzivně se vždycky zkouší až před každou akcí. Když máme příležitost hrát, tak nás to donutí.

Takže by bylo ideální, kdybyste jeli na Hronov?

Tak zlobit se nebudem. Ale první ani druhé představení nebylo dělané s motivací účastnit se přehlídek. Chtěli jsme loni hrát na Povalči (letní festival na Karlovarsku, pozn. red.) a měli jsme hotové představení, které se tam podle nás hodilo. Potřebovali jsme ale tmu, a tu nám nedokázali zajistit. Padla otázka, jestli do té doby nedokážeme něco vymyslet. A tak vzniklo Mafiano.

Jaké jsou vaše inspirační zdroje?

Námět přišel od kamaráda, co s námi původně hrál. Jinak jsou inspirace především filmové. Bláznivé střely, kdybychom měli být konkrétní. Americká filmová škola, parodie na gangsterské a mafiánské žánry. Vzali jsme žánr a chtěli ho postavit na hlavu. Proto neschopný detektiv a tak.

Jak jste pracovali se scénografií?

Scénografii dělala Natálie Horská. Ve Volyni jsou paravány, ale na Povalči nebylo nic. Nesmělo se tam ani vrtat a my jsme potřebovali postavit dvě velké stěny, za které se budeme moct schovat. Potřebovali jsme, aby to bylo skladné a museli jsme se vejít na hodně malý prostor. Chtěli jsme znázornit starý byt, který by nevypadal úplně sešle. Aby to působilo strhaným dojmem, ale aby tam byl i proces stěhování nové nájemnice. S každou inscenací se krabice postupně mění. Vylepšujeme to, jak přichází zpětná vazba. Krabice můžou působit amatérsky, ale původní myšlenka bylo stěhování a malé byty v New Yorku – to, že někdo žije v krabici. Taký to navozuje atmosféru skladiště, kde se často odehrávají mafiánské filmy. Máme tolik krabic, že si z nich můžeme klidně v Nodu postavit celou scénu.

Jak moc představení proměňujete od reprízy k repríze? Baví vás to pořád?

Pořád na něm pracujeme. Je to perfekcionismus našeho týmu. Jedna nepojede, pokud nebudou krabice v pořádku. Druhá nepojede, pokud kostýmy nebudou vyžehlené. Třetí nepojede, pokud mafiáni nebudou umět texty. Tohle jsme dělali

vždycky, i u předchozích inscenací. Pokaždé se snažíme zpracovávat feedback a do příště ho zapracovat. Myslím, že je to ten student v nás. Nejsme nikdo divadelníci, takže když dostaneme zpětnou vazbu, tak jí vnímáme jako možnost se posunout dál. Žádné naše představení není jako to předchozí. A proto to děláme!

Jak dlouho fungujete a za jakých podmínek zkoušíte?

Existujeme od roku 2021. Původně jsme všichni z Prahy, ale vysoké školy nás rozvály dál. Částečně jsme z celoroční herecké školy a velká část souboru je z gymnázia Českolipská. Postupně se nabalovali kamarádi, co třeba nejdřív pomáhali zvučit a pak začali i hrát. Celé Mafiano jsme nazkoušeli u Aničky v bytě. V malém prostoru, tak dvanáct metrů čtverečních. Teď se nám ale možná podaří sehnat prostor, takže třeba příště budeme předem vědět, jaké to je být na jevišti.

Tři přídavná jména, která vás napadají, když se řekne Gen D?

Rychlý, spolehlivý, bezbolestný. I když poslední dva týdny mě hodně bolely.

Johana Jurášová

TAK TO JE VÝBORNÝ

Soubor Gen D přivezl do Volyně autorskou hru Mafiano, která je velmi milým zjevením na české amatérské scéně. Sám text je totiž skvělým, propracovaným a promyšleným přínosem na poli dramatické literatury a věřím, že by se mohl objevit i na některém z profesionálních jevišť.

Nejsem určitě jediný, kdo právě v textu vidí největší sílu celé inscenace. Jednoduchá zápleтка, kdy se třem gangsterům nedaří naplnit svůj záměr s vyzvednutím kufru s penězi, je protkána inteligentním slovním humorem, nečekanými slovními pointami a nadhledem.

Obrovskou devizou je pak hra s vtipem, pointou, kdy se nejprve dostaví první pointa a smích, aby za několik okamžiků a situací později přišla pointa druhá, jakési dovypřávení (nezaměňovat s rozměňováním a doslovným vysvětlováním, prosím) vtipu a smích ještě větší než prvně. Vzpomeňme třeba přiznání Šmejda, že se směje u videí, ve kterých senioři padají nebo se jim dějí jiné nehody, kdy až po nějakém čase přijde jeho smích v okamžiku, kdy vypráví, že v domě ze schodů spadla postarší domovnice.

A když už jsme u Šmejda, je to jedna ze dvou postav, u které její představitel Daniel Klouda naprosto přesně a skvěle hraje význam, anekdotu, aniž by se musel pitvořit nebo dopředu na přicházející vtip upozornit. Tou druhou je pak strážník Striker v podání Jana Čady. V obou případech samozřejmost a civilnost s jakou oba herci pojímají své postavy znásobuje účinek gagu a vtipu a ne jeden divák se jistě těší na okamžik, kdy se oba opět dostaví na scénu a spustí.

To, co se oběma dostává bohužel naopak chybí zbylým protagonistům. Ti často musí svůj herecký projev zaplevelit nadbytečnými gesty a pohyby, přitom by zde méně bylo více a pokud by ostatní dokázali technicky ukočírovat své působení v situacích, rozhodně by to inscenaci jen prospělo. Kupříkladu u postavy komisaře Kramera by pak výhrou bylo opuštění přehrávané, až příliš demonstrativní parodující polohy žánru detektivky drsné školy či filmu noir. Více civilu a odstupu by z této postavy dostaly daleko efektivněji a vtipněji to, co její text nabízí. Rozhodně by se nejen zde hodila další práce na jevištním tvaru a hereckém uchopení rolí v situacích. A v silách souboru to rozhodně je, protože od uvedení na krajské přehlídce Divadelní Tříska byl vidět posun k lepšímu v zpřesnění a seškrtání úvodu nebo třeba výstupů domovnice.

I přes tyhle výtky ale stále vítězí celkový dojem z textu a inscenace a třeba horší technická kvalita mluvy či pohybu herců je jen překonatelným zaškobrtnutím, nikoli zásadní překážkou v přijetí celého tvaru. Navíc, když divák dostává pozoruhodné bonusy například v zázračném obživnutí Šmejda v posledním obraze a poslední scéně před zatmívačkou a děkovačkou. Až si jeden přeje, aby to byl opravdu záměr, nesoucí malé připomenutí tématu, že přes všechny snahy šmejdi vítězí, a nešlo jen o nedopatření, kdy se herec zvednul o něco dříve, než měl. Tady se přimlouvám za to, tento drobný, ale významný detail vzít do hry.

Ale i přes všechny připomínky k režii či hereckým dovednostem a pokud by se ve finále bodoval jen celkový dojem, nezbývalo by nic jiného, než prohlásit „tak to je výborný“.

Martin Rumler

Mně se takovýhle komedie z principu nelíbí, ale tahle se mi docela líbila. A to je rozpor. Kognitivní disonance.

Láďa, Dobrá Voda

Bylo to super. Bylo to vtipné, svěží, bezprostřední. Takhle perfektní a vyrovnaný herecký výkon jsem už dlouho neviděla.

Ivana, Brno

Líbil se mi hlavně ten nápad. Že to sami vymysleli a že to není nic převzatého. Je to originální. Vtipné, napínavé, mělo to spád. Nemělo to hluchá místa. A herci byli úžasní.

Lenka a Michal, Praha

Absolutní pecka, bolí mě břicho z toho, jak jsem se smála. Ale nechápu, jak policajt vydržel v koberci tak dlouho. Obdiv. A týpek vypadá jak Mimi šéf.

Helena, Chomutov

Bylo to hrozně propracované. Bavilo mě to, jak se průběžně opakovaly jednotlivé motivy.

Tomáš, Příbram

SOUBOR CHTĚL INSCENACI ORIENTO VANOU NA POHYB

Rozhovor s režisérkou a spoluautorkou Lenkou Chaloupkovou

Přinesli jste western. Jaký žánr jste si v souboru vlastně ještě nevyzkoušeli?

Nejde ani tak o žánr, protože se vždycky snažíme, aby to první, co vede k inscenaci, bylo téma. Tady bylo téma lenost a líbil se nám nápad udělat lenost formou pohybového divadla v duchu akční scénografie. Z hromady ničeho uděláme celý svět. Teprve potom nám k tomu začal sedět western, protože máme rádi hudbu Ennia Morriconeho a tohle umožňovalo si ji vyzkoušet po svém.

Věděli jste dopředu, že máte takhle fyzicky zdatný soubor, který bude šplhat nahoru dolů, běhat zprava doleva a nezastaví se? V podstatě kromě jedné titulní role, která si poležela.

Jeden z prvotních impulsů byl požadavek souboru na více pohybově orientovanou inscenaci. Zvolili jsme proto akční scénografii, což vymyslel Vítek. Štafle jsou geniální, děkujeme, Vítku. Zkoušky byly zábavné v tom, že jsme si hráli. Takže když říkáme, že vzdáváme hold principu dětské hry, tak to skutečně tak vypadalo, protože jsme zkoušeli stavět ledacos, viz letadlo na konci.

Působíte jako rodinné divadlo, protože i tato inscenace je pro všechny věkové kategorie. Někdo si najde morální poselství, jiný si užije hru a radost.

Ano, to je podstata naší tvorby. Je to tvorba rodinná, autorská a vždycky tam máme živou hudbu, která hraje podstatnou úlohu. No a jsem ráda, že jsi zmínil, že si v tom každý najde něco, protože o to se taky snažíme, aby tam bylo několik rovin. A přestože ta první, kterou si třeba odnese nejvíc diváků, je naivní westernový příběh nebo westernová parodie, tak nás baví, když i děti v tom hledají něco víc a ptají se, jaká je motivace jednotlivých postav. A třeba v tom hledají i odrazy postav ze života.

Nechtěli jste si trochu vyřídit účty s námi Čechy?

Myslíme si, že k tomu patří český humor, na kterém jsme vyrůstali. Brdečka a Limonádový Joe a podobně. Je to totiž založené na tom, že si člověk umí ze sebe udělat srandu. Vztahujeme to i k sobě, protože jsme se tu zmíněnou lenost snažili touto inscenací překonat i v sobě.

Jaké je režírovat svoji maminku?

No je to těžké, protože ona je hrozně dobrá.

S WEsem vás bude možné vidět i na Popelce Rakovník?

Ano, už jsme dostali zprávu, že jsme byli na Popelku Rakovník vybráni a moc se tam těšíme. Je to naše srdcová přehlídka a místní dětská porota je pro nás jednou z nejcennějších reflexí, kterou vždycky dostáváme, protože děti jsou až bolestně upřímné. Pro mě je to ale zároveň až bolestně přínosné.

Co vás vlastně čeká dál? Víím, že máte něco nového...

Máme jednu takovou docela milou záležitost s jedním pražským souborem. Možná už jsi o něm už slyšel. DIVADLO (bez záruky) PRAHA. Připravili jsme adaptaci povídek G. K. Chestertona Klub podivných živností a během tří měsíců jsme měli premiéru. To je taky rodinná záležitost.

Je to rodinná záležitost a já děkuji za roli :)

Martin Rumler

KDYŽ UŽ, TAK NAPLNO

Druhý den letošního Pikniku Volyně jsme uzavřeli ochutnávkou divokého západu podle receptu suchdolského divadla. V oddechové komedii za tradičně výrazné podpory hudební sekce přímočaře a efektivně předvedli, že se nebojí kovbojů, klauniády ani pohybových kreací.

Suchdolští jako obvykle přicházejí s autorským scénářem v režii Lenky Chaloupkové, tentokrát autory scénáře neuvádí, jedná se tak možná o kolektivní dílnu. Minulý rok jsme se mohli setkat s jejich ulítlou sci-fi pohádkou *Za pět minut dvanáct* v hlavním programu Jiráskova Hronova. Letos se pustili do parodie na westernový žánr, kterou se rozhodli zhusta naplnit hravou prací s funkční scénografií a stylizovaným, výrazně pohybovým herectvím. Příjezd cizího pistolníka Dona Mamona změní život celého městečka. Lstivý neznámý se chce zákeřně zmocnit starostovy dcery a ropné rafinérie (jak rafinované!). Nakonec je ale záludný zlosyn odhalen, přemožen a dobro vítězí nad zlem. Suchdolský soubor si pohrává s nejedním žánrovým klišé a s humorem si jej přetváří k obrazu svému – ať už je to klubko suché trávy, které se prokutálí na začátku po jevišti, aby akcentovalo ticho před bouří, nebo náhodné množství banditů, kteří se objevují neznámo odkud, aby mohli být postupně odrovnáváni.

Kostýmy všech sedmi postav jsou skromné a sjednocené – bílé triko, černé kraťasy, pruhované podkolenky a kovbojský klobouk. Barvou se liší jen kovbojské šátky uvázané kolem krku, jako by každý patřil na dětském táboře do jiného družstva. Jednotlivé scény připomínají klaunské etudy postavené na pevně držené a rytmizované pohybové stylizaci. Jejich živosti kontrastuje sbor, který stojí s kamenným výrazem nehnutě pod jevištěm a komentuje děj chytrými texty plnými slovních her. Jako hlavní prvek antiiluzivní scénografie vystačí několikery schůdky a štafle. Herci je přestavují po scéně na tisíce způsobů sem a tam. Oproti výtvarnému a technickému megalomanství minulých inscenací je scénografický minimalismus nečekaným řešením. Ale nutno říci, že když už se soubor rozhodne žebříky využít, tak nevynechá jediný nápad a jde do toho naplno. Základem je neustálý pohyb štaflí, jehož dynamiku občas naruší kolo. Všechno přichází jednoduše, efektně a ve správný čas. Inscenace se nepokouší o zásadní sdělení, což ale ani není její ambicí. S přízračnou lehkostí předvádí bravurní zvládnutí osvědčených prostředků.

Komedie platila za oddech možná tak pro diváky. Neskutečná energie, kterou suchdolští v těžkém a horkém letním vzduchu vynaložili, se jim z hlediště bohatě vracela.

Johana Jurášová

Oceňuji, že hráli až do roztrhání těla a že jsme kromě westernu viděli také Krvavé koleno.

Zuzana z Brna

Za mě pecka. Skvělé, když v amatérském divadle někdo umí použít věci, které opravdu umí. V tomto případě jsou hudebně založení, umí zpívat, hrát na nástroje. Příjemná stopáž, svižné a dávám velký palec nahoru. Díky.

Karel z Vřovic

Moc mě baví takováto vlastní tvorba a nápady, které pro mě byly neuvěřitelně vtipné. Bavila jsem se celou dobu od začátku do konce. Moc hezké.

Jana z Brna

Skvělé, svěží, nádherné. A od Lenky mě to ani nepřekvapilo, čím dál tím víc roste a vyvíjí se. Lenka je prostě jednička.

Milan z Týna nad Vltavou

Líbilo se mi to. Jo, bylo to hravé. Líbila se mi hudební složka a líbily se mi nápady se štafle a co vše z nich dokázal vytvořit, loď, letadlo.

Pavel ze Suchdola (toho v Praze)

Řekl bych, že víc než Pikniku to bude slušet Popelce. Ale opět se ukázalo, že suchdolské to baví, jsou hraví, mají vtip a nápady. Bavil jsem se náramně.

Martin z Jihlavy

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2024

MINISTERSTVO
KULTURY

Národní informační
a poradenské
středisko

N I
PO S
pro kulturu

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů

Restaurace

Na Nové

SŠ a JS
VOLYNĚ

DIVADELNÍ SPOLEK
Piki
VOLYNĚ

Jimi
Textil®

ZMSERVIS

Rumpold
PART OF SAUBERMACHER

Zaneta
kosmetický salon a estetická medicína

HOORAY.cz
VÝROBA DÁRKŮ NA MÍRU

VOLYNKA
ČESKO-ANGLICKÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**VOŠ
SPŠ**
VOLYNĚ

REGISTRUJTE SE NA BURKE CUP

Soutěž (nejen) divadelních týmů o pobyt na příštím ročníku přehlídky zdarma proběhne **ve středu 3. července od 16:00.**

Na programu jsou tradiční disciplíny inspirované hrou Podivuhodné odpoledne dr. Zvonka Burkeho.

Soutěží tříčlenné týmy.

Přihlásit do soutěže se můžete na nástěnce na chodbě Na Nové.

PAN TICHÝ

OMLUVY A OPRAVY

V prvním čísle zpravodaje jsme v rozhovoru o inscenaci Škola základ života omylem uvedli chybné jméno jednoho z lektorů Kurzu praktické režie. Nešlo o Ludka Horáka, nýbrž samozřejmě o Ludka Horkého. Chybující redaktor se hned večer kál a pokusil se spáchat sepukku alkoholem. Na poprvé neuspěl, ale zavázal se, že bude v pokusech o rituální trest pokračovat.

Divadelní Piknik najdete také na webu či na Facebooku:

www.divadelnipiknik.cz

fb.com/divadelnipiknikvolyne

...pokračování ze strany 1

Loni na jaře jsem musel říct, že už to nebudu dělat. Natolik se mi teď rozšířila práce v divadle, že už na to nemám z časových důvodů kapacitu. Strašně mě to bavilo a jsem nerad, že už to nedělám. Ale nechtěl jsem slibovat něco, co nemůžu dodržet. Teď se pohybuji spíš třeba okolo A studia Rubín a věnuju se víc autorství.

Měli jste i nějaké výstupy?

S kamarádkou, která dělala v Dobřichovicích psycholožku, jsme tam měli před deseti lety divadelní soubor. Ten vznikl spontánně z iniciativy dětí. V jeden moment jsme měli stálou skupinu, která spolu neuvěřitelně vydržela čtyři roky. Jeden kluk, kterého mezitím přidělili někam jinam, pak dokonce kvůli tomu dojížděl z Prahy.

Udělalí jsme spolu dvě nebo tři představení. První bylo nejlepší, tam bylo nejvíc energie, pak už to nějak přirozeně uvadalo vzhledem k tomu, jak děcka stárla. To první představení jsme ale jednou hráli v Divadle Na zábradlí. Měli jsme domluveno, že musí přijít 130 diváků, jinak to budeme muset zaplatit. To bylo docela riziko. Ale fakt přišlo 130 lidí a ta děcka hrála tohle svoje představení, které bylo o nich a šlo z nich. Jmenovalo se to Pasažéři. Mělo to krutou nadsázku a velký nadhled. Byla tam tenkrát jedna holka z FAMU, Jana Boršková, která pak na základě toho natočila sběrný dokument.

Normálně jsme přišli na jednu hodinu dramaterapie a děcka tam stála a koukala na nás nějak vážně. Já jsem si v tu chvíli říkal, ty jo, co se stalo, a oni vybalili, že by chtěli dělat představení. A pak se to povedlo zrealizovat. Přišlo mi dobré, že to byla jejich iniciativa. Jako největší průser vidím, když je to ambice vedoucích.

Možná je škoda, že se to neocitlo na nějaké přehlídce. Ale zase si myslím, že to je v pořádku, protože tam bylo i velké riziko. Protože na jiné repríze se nám třeba stalo, že nám ještě půl hodiny před začátkem chyběla jedna holka a s vychovateli jsme řešili, jestli se to vůbec má nebo nemá odehrát. Skvělý adrenalin. Pro mě to byla po divadelní škole asi nejlepší další škola. Teď, když se v divadle řeší nějaké stresy, tak já si říkám hahaha. Protože tam se mohlo stát opravdu cokoli.

Johana Jurášová

PROGRAM

Neděle 30. června 2024

10.00 – 11.00, zahrada Na Nové
Kočovná divadelní společnost, Krnov
/ režie: Petra Severinová
Petra Severinová (s přispěním bratří
Mrštíků): **Vzpoura vařeček**

11.30 – 13.30, Na Nové
Divadelní společnost Jablonský,
Jindřichův Hradec / režie: Adam
Tomek
Alexandre de la Patellière, Matthieu
Delaporte: **Jméno**

13.30 – 14.30, Malý sál, oběd

14.30 – 16.00, Malý sál
Diskuse (Vzpoura vařeček, Jméno)

16.15 – 17.35, Na Nové
Divadelní studio D3, Karlovy Vary /
režie: Anna Ratajská, V. Braunreiter
Tracy Letts: **Zabiják Joe**

17.35 – 20.30, restaurace, večeře

18.30 – 19.15, Malý sál
Diskuse (Zabiják Joe)

19.15, Malý sál, Informační schůzka
a setkání seminaristů s lektory

20.00 – 21.10, Na Nové
Kardio Theatre, Praha / režie: Kardio
Theatre, Praha
K. J. Erben, K. H. Mácha, K.
Hanusová, T. Kout: **Kabaret duševní
aneb Nevesely truchlivý**

21.30 – 22.15, Malý sál
Beseda s režisérem Michalem
Dočkalem, uměleckým šéfem
Městských divadel pražských

22.30 – 23.15, Malý sál
Diskuse (Nevesely truchlivý aneb
Kabaret duševní)

Zpravodaj XXXII. celostátní přehlídky ama-
térského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Piknik Volyně 2024.

Redakce: Johana Jurášová, Pavlína Schejbalová,
Jaromír "Kaťák" Hruška, Martin Rumler, David Slížek.
Vydává DS Píki Volyně. Náklad 100 výtisků.